

IZHAJA VSAK PETER

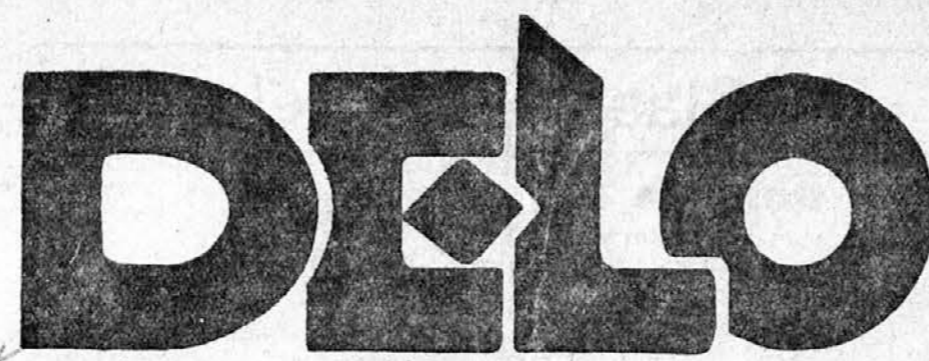
Table with subscription rates: Naročnina: ITALIJA, INOZEMSTVO. Letno, polletno, četletno.

Posamezni izvod 20 cent.

Uredništvo in upravnništvo: Trst, Via Maicolica 10-12

Trst, 9. Januarja 1925. — Leto VI. — Štev. 230.

Glasiło Komunistične stranke Italije

Z brezobzirnim postopanjem proti proletariatu, igra svetovna buržuazija svojo poslednjo karto.

Proigrala pa bo gotovo, ker delovno ljudstvo bo, s pomočjo pridobljenih izkušenj, stalo neomajano na svojem mestu, v borbi proti vsem izkoriščevalcem.

POLITIČNI PREGLED O notranjem položaju

Boj, ki se vrši med vlado in opozicijo, koja po umoru poslanca Matteottija ni šla več v parlament, se je v zadnjih dneh poostrel do skrajnosti. Do pretečene sobote so opozicijski listi skoro vsak dan objavili kako listino, ki je kompromitirala tega ali drugega vodjo fašistične stranke. Ko je bila objavljena spomenica Cesare Rossija, se je zadelo vladi in skrajni levoici fašistične stranke, da je dovolj. Kakor so naši čitatelji že potem zadnje številke obveščeni, je bil v dotični spomenici obdolen sam vladni predsednik, da je kriv raznih napadov na nekatere voditelje opozicije. Med vlado in opozicijo je bila torej napetost skrajna in je bilo jasno, da dolgo ne more tako naprej.

Pretečeno soboto je v poslanski zbornici o tem položaju govoril Mussolini in povedal svoje mnenje glede opozicije. Med drugim je dejal, da so v zgodovini trenutki in položaji, ki jih zamore razrešiti, edine sile. Kljub vsem napadom od strani opozicije, da je vlada še vedno trdna in močna, da je še vedno trdna tudi fašistična stranka. O tem da se bodo opozicijski listi kmalu prepričali. Svoj govor je končal rekoč, da tako ne pojde več naprej in da 48 ur po njegovem govoru bo položaj razjašnjen.

Kakšne namene ima vlada napram opoziciji, ni mogoče danes natančno vedeti. Ve se zaekrat samo to, da od sobote naprej ni mogel iziti več noben opozicijski list. Odnosno, listi izhajajo ker niso prepovedani, pač so zaplenjeni. «Unità», osrednje glasiloo Komunistične stranke je izšla enkrat popolnoma bela. Samo naslov je bil tiskan in milanski prefekt jo je vseeno zaplenil. Ker listi ne morejo pisati razprav o političnem položaju, objavljajo na uvodnih mestih razne filozofske, zdravniške ali verske razprave. Poleg tega, da so opozicijski listi vsak dan zaplenjeni, se vrše tudi vsepolno preiskavo pri opozicijskih častnikih, v opozicijskih krogih, smrekih in drugod. Vlada je dela nalogo naj se razpusti udruženje opozicijskih bojovnikov «L'Italia Libera». V mnogih krajih so prefekti razpustili nekatera društva in posamezne sekcije opozicijskih strank. Precej lepo je število aretiranih in mnogo je zaprtih javnih lokalov kjer so se zbirali «nevarni elementi».

Vse to je seveda spremljano po fašistovskih izgedih, ki so se pričeli že dne 1. t. m. v Firencah, kjer je bila urizorjena demonstracija ki se je končala z razdejanjem uredniških in tiskarskih prostorov časopisa «Il Nuovo Giornale».

Na seji ministrstva, ki se je vršila pred dnevi, je vlada sklenila nadaljevati z dosedanjo akcijo proti opoziciji. Ob enem je sklenila, da naj parlament, ki bo sklican 12. ali 20. t. m., odobri kmalu nov volilni zakon. Ko bo nov volilni zakon odobren, bo parlament brzkone razpuščen in vlada bo razpisala nove volitve.

Opozicija pa je na zadnji seji sklenila, da se volitve ne bo udeležila. Ob enem je opozicija izdala na ljudstvo proglas, ki pa je bil zaplenjen, in sicer zato, ker je stiliziran bajje v preostrem tonu.

V tem času in sicer po Mussolinijevem govoru se je zgodilo še to: Trije ministri so odstopili in sicer Casati, Sarrocci, ki sta bila liberalca in juistični minister Oviglio, ki je fašist. Bivši minister Salandra, ki je bil predsednik italijanske delegacije v zvezi narodov, je tudi podal ostavko. Mesta odstojpivših ministrov so zasedli fašisti, tako, da je sedaj vlada popolnoma fašistična.

Kar se nas tiče povemo, da se nam stvar ne zdj čudna. Z ozirom na taktiko opozicije, je bilo skoro pričakovati, da pride do tega. Vendar je naposled res, da kakorkoli izgleda, da se vrši boj med dvoje meščanskih skupin, tišti, ki bo plačal stroške, bo končno proletariati. Svoj čas so stare kristjane obdolževali vsega zla in so kristjanje plačevali stroške za prepire, ki so se vršili med kličkami rimskih patricov. Danes se hoče vso krivdo naprtiti proletariatu in še najraje proletarski predstraži, komunistom. Zato opozicijamo naše sodrugi in vse delavce naj se ne puste zavajati v kaka neumna dejanja. V mestih in po deželi je vse polno provokaterjev. Proč z njimi. Tudi proti takim naj se nastopa, ki so morda svoji čas bili v naših vrstah. Naši sodrugi naj vrše samo to kar so strankina navodila. Drugega absolutno nič.

Trenotek je delikaten. Mrzli veter reakcije je zapihal čez celo Evropo. Kar se vrši v Italiji se vrši tudi v Jugoslaviji, kjer je vlada, ki ji načeljuje morilec Pašič, razpustila seljačko republiko.

kansko stranko in s tem spravila izven zakona skoro ves hrvaški narod. Reakcija je v vseh ozirih mednarodna in njeni zastopniki lekajo za svojimi žrtvami po Evropi. V Parizu je hotela ruska reakcionarja umoriti tamošnjega ruskega sovjetskega poslanika. V Milanu je zastopnik bolgarske reakcije umoril makedonskega revolucionarja Čauljeva in sama takozvana albanska revolucija je bila plačana z mednarodnimi reakcionarnimi sredstvi.

Po mrzli zimi bo prišla prijetna pomlad. Če bi bila reakcija sposobna da misli, bi uvidela kako je zastoj ves njen trud. Posrečilo se ji bo pač, da zakasni, morda, za kako leto zmago proletariata. Ali kaj bodo storili potem, ko bodo spoznali, da je bil njihov trud odveč, da je kriza, v kojoj je zašla kapitalistična družba taka, ki jo zamore rešiti le velik socialni preobrat?

Morda bodo tudi takrat mislili, da bodo krizo rešili s par umorj ali s tem, da bodo zaprli nekaj ljudi ali s tem, da bodo menjali nekaj ministrov na vladi?

Velika doba je našla pri meščanstvu male ljudi. In to je naposled tudi dobro.

Divjanje rumunskega belega terorja

Vsakokrat, ko se pričena majati državni voz rumunskih bojarjev in bančnih mogotcev, se uprizarja brezobzirno gonjo proti delavskemu gibanju. Vlada se vedno poslužuje te metode, kadar hoče odvrtiti pozornost od lastne krize. Sedaj pa je rumunski buržuaziji posebno ležeče na tem, da se poslužuje teh metod. Pomanjkanje tude, kadar hoče odvrtiti pozornost od beralnega bančnega kapitala, kakor tudi stalno zmanjševanje kupne moškosti kmečkega sloja, kar je tudi posledica liberalnega bančnega roparstva vse to preti s poginom celokupnemu deželnemu gospodarstvu. Končno je ta kriza še bolj pootostrena v led desorganizacije v prometu, nereda na upravnem polju, podražljive življenjskih potrebščin in vsled naraščajoče brezposelnosti.

Edini izhod iz te krize bi bil, za Bratianovo vlado, ta, da bi si dobila v inozemstvu izdaten kredit. Inozemski kapital pa se ne hoče spuščati v te poste, dokler ni definitivno rešeno vprašanje Besarabije.

Vsporedno s poojstrenjem gospodarske krize pa postaja vedno močnejše vrenje med delavskimi in kmečkimi množicami, da celo med širokimi sloji malomeščanstva in med narodnimi manjšinami. Vsi ti pojavi so pobudili Bratianovo vlado, da je posegla po terorju.

Strahovlada je prišla sedaj do viška s tem, da se je nekako legaliziralo tiste izjemne mere, ki so bile do sedaj primenjene s strani vojaških oblastev. Tozadavni zakoni so bili odobreni v obeh zbornicah in s privoljenjem oziroma ob molku meščanskih opozicijskih strank, ne izvzemši takozvane «kmečke stranke». Navidezno so obrnjeno proti poslednjemu, zato da se Komunistično stranko potisne v najtežjo ilegalnost, da se razvedri boj delovnih slojev klasificira kot «državi nevarno zločinstvo».

Pri tem novem navalu terorja niso bile več izvršene aretacije posamično ali po skupinah, ampak naravnost na stotine. V ječe so bili vrženi delavci, kmetje in intelektualci. V Bukarešti je bilo aretiranih 80 sodrugov, v Ploesti-ju 40 in v Jassy-ju 50.

Posebno pa divja teror v anektiranih pokrajinah, predvsem v Sedmograskem. Edinole v malem industrijskem mestecu Targo-Mures je bilo v enem samem dnevu aretiranih 60 delavcev, med njimi več žen in mladeničev. V dolini Schila so bili aretirani skoro vsi v delavskem gibanju nahajajoči se sodrugi v mestih Kolozsvar, Brasov, Nagyvarad, Arad, Medgyes, Sibiu, Szatmar, Nagykaroly in Nagybaja. Število vseh aretiranih znaša 400 oseb, med njimi tudi uredniki, pisatelji, strokovni tajniki in več prvoboriteljev v omladinskem gibanju.

Oben priliki aretacij niso izostala niti mučenja aretirancev, ker jim je hotela policija izsiliti izpovedbe, ki so bile nji po volji. Ta mučenja se komaj razlikujejo od tistih, ki so bila v navadi pri srednjeveških inkvizicijah. Tako so policijski psi enemu delavcu, ki je bil «kriv» edinole v tem, da je na nekem delavskem kongresu

zastopal ogrske narodne manjšine, pri mučenju zlomili roko, drugi je bil pretepen do nezavesti z železnimi palicami, tretjega so, zato da bi ga prisilili podpisati nek zloglasni «protokol», mučili potem električnega toka. Poleg tega so bile izdane firnalnice proti vsem listim sodrugom, ki so se v prošlih časih udeležili komunističnega gibanja. In da bi se vsopbudilo policijske agente k novim «juhaškim činom», so bile celo razpisane nagrade.

Po vsem je razvidno, da stremi vlada, potom «novega zakona za zaščito države» in potem «obtožilnega materiala» za tem, da kuje nov proces proti komunistom. Rumunska oligarhija misli, da bo na ta način napravila konec komunističnemu gibanju. Varala pa se bo kmalu. Rumunski proletariati ima že svoje skušnje, utrdil je že precej svoje sile, v boju z reakcijo. Kakor do sedaj, bo Kom. stranka Rumunije prestala tudi ta novi val belega terorja.

Pod Pašič-Pribičevićevno strahovlado

Srbska oligarhija hoče na vsak način potlačiti splošno nezadovoljstvo, ki narašča od dneva do dneva. Pašičeva vlada je razpustila sedaj tudi Hrv. rep. seljačko stranko, ker hoče imeti «popolno soglasje naroda» ob priliki volitev, ki se bodo vršile meseca februarja.

Mogolcem pa je ležal posebno na srečju v zadnjem času Stjepan Radić, vodja H. R. S. S. Slišali so se razni glasovi o njegovem prebivanju, sedaj v tem, sedaj v drugem kraju. Dne 5. t. m. pa ga je policija aretirala v Zagrebu. Nahajal se je skrit, v posebnem skrivališču v postopju kjer so se nahajali strankini prostori. Policija trdi, da je našla pri njem tudi «važne dokumente», nanašajoče se na zvezo s Kom. Internacionalo in celo... z madžarsko Horthyjevo vlado! Srbski buržuaziji pride vse prav pod roko, zato da skroji procese proti svojim političnim nasprotnikom, dogovori s Sovjetsko Rusijo in istočasno z madžarsko reakcijo. Takoji mora biti razvidno, da ako so bili «najdeni» taki dokumenti, da se gre za ta za politične, ki jih fabricirajo policije. In res, policija iz Moskve ve, da je dokument, ki ga je našla zagrebaška policija, fabriciran. Gre se za za slab in nereden posnetek 21 točk iz II. kongresa Kominternje.

Poleg Radića je bilo aretiranih več voditeljev H. R. S. S. Dan za dnem se vršijo po vsej Hrvatski in Dalmaciji hišne preiskave in aretacije pristašev Radićeve stranke. Zapori so posebno prenapolnjeni v Dalmaciji, kjer žviva sedanja vlada posebne «simpatije».

Nemška buržuazija daja socialdemokratom priznanje za «patriotične zasluge»

Nemški socialdemokratje Ebert, Scheidemann in drugi bratci so dali pred kratkim zadnji in najmanjši dokaz pred nemško buržuazijo, da niso nikaki «prekucuhji», marveč dobri patriotje, ki so se vedno potegovali za «dobrobit domovine».

V Magdeburgu se je vršil zanimiv proces in sicer zanimiv radi tega, ker so socialpatriotje sami izjavili, da so vedno bili zvesti služabniki kapitalistične domovine.

Nemško-nacionalni časnik Rothard je namreč v svojem časopisu obtoževal predsednika Eberta, da se je meseca januarja l. 1918., ob priliki velikega štrajka v municijskih tovarnah, to je prvo veliko masovno gibanje proti imperialističnemu klanju izrazil, da se mora štrajk nadaljevati, da se mora polom njega napraviti konec vojni. Ker je Ebert verni sluga buržuazije, se je čutil silno užaljenega radi takega... nezaljubljenega hlatenja ter zažloži sramotilca.

Hindenburg, Ludendorff in Mackensen so gnali v klavnico poslednje človeške črede. Nemško cesarstvo se je pričelo rušiti. Splošna stavka v municijskih tovarnah l. 1918. je bila «divja». Povzročili so jo špartakovski agitatorji. Ko je izbruhnila, priključilo se ji je socialdemokratsko strankino vodstvo, kateremu je pripadal Ebert ter je poslalo svoje zastopnike v stavkovni odbor.

Pred reakcionarnimi sodniki so defilirale priče, ki so s svojimi izjavami dokazale, da je Ebert «pošten» človek.

Državni predsednik Ebert se brani proti obtožbi, da je on hotel napraviti konec vojni, ker to bi bilo... proti vsej njegovi prošlosti in v dokaz temu kliče na pomoč Scheidemanna, ki da bo to potrdil.

Na obravnavi dne 11. decembra je Scheidemann izjavil sledeče: «Če ne bi vstopil mi v štrajkovni odbor, tedaj bi gotovo ne bilo danes zbrano to sodišče in po mojem mnenju bi vojna končala že meseca januarja.» Tako je govoril «socialist» Scheidemann. Ne sme se pozabiti, da je so-

dišče v Magdeburgu eno izmed sodišč plutokratske Nemčije, v kateri je zaprtih preko 8000 proletarcev!

«Naj nam se bo pravzaprav hvaležni», je rekel Scheidemann. In res, buržuazija jim je lahko hvaležna!

V dokaz «patriotičnega» mišljenja Eberta, je Scheidemann v dajnem poteku razprave omenil o neki seji socialdemokratske parlamentarne frakcije, ki se je vršila dne 28. septembra 1918. Ko je Ebert na tej seji čul zadnja poročila s fronte, da so mu pričele liti solze po licih ter je izjavil, da se mora vstopiti v vlado, da se reši kar se da rešiti.

V svojih izpovedbah izjavlja Ebert, da je od samega pričetka vojne «stal na stališču obrambe domovine» ter da je vodstvo stranke tudi s tem namenom vstopilo v štrajkovni odbor. «Za stranko je bilo merodajno — rekel je — prepričati, da se potem štrajka ne škoduje interesom države ter da se, potom pogajanj z državo skuša, ga privesiti čimprej do zaključka.» In dalje:

«Danes sem nmenja, da bi se štrajk kmalu končal, ako bi se vlada ne bila postavila na čisto formalistično stališče. V Kölnu je poveljnik trdnjave izrekel socialdemokratskim zastopnikom zahvalo za — njihove zasluge, ker se je na ta način prepričilo oškodovanje države. Jaz sem tedaj tudi na nekem zborovanju naglašal stavkojočim, da je štrajk nesmiseln, ker da se angleški delavci odrekajo celo praznikom.»

Vse priče, ki so govorile v prid Eberta to so izpovedale, «da se je ta vedno obnašal kot resnični patriot» ter da so socialdemokratski voditelji stopili v štrajkovni odbor z namenom, da zlojniho stavko in da omogočijo nadaljevanje imperialistične vojne.

Tako je n. pr. izjavil tajnik socialistične stranke Nemčije:

«Ko je izbruhnilo januarsko gibanje, sem se podal z nekaterimi funkcionarji k strankinemu vodstvu. Pogajali smo se z gospodom Ebertom, Scheidemannom, Müllerjem in Braunom. Izjavili smo gospodom, da homo storili vse mogoče da pripravimo funkcionarje k temu, da se pošte naše zastopnike v štrajkovni odbor.»

Gospod Ebert je bil spočetka zelo nasproten in rekel, da naj si tisti ljudje sami posebajo juho ki so si skuhalili. Tudi Scheidemann in Braun sta bila nasprotna temu. Končno so gospodje prišli do zaključka, da se moro iti v štrajkovni odbor, že zaradi tega, da se spravi celo gibanje na mirni tir in da se ga skrjša.

Priča Richter: «Predsednik Ebert je izjavil tedaj v strankinem vodstvu, da ne more stranka prevzeti odgovornost tega štrajka, ako se bo, namesto gospodarskih stališč politične zahteve.»

Priča Noske: «Čudim se, da se tako značajnega moža, navdahnjenega z ljubeznijo do domovine, zasramuje potom tiska in v zborovanjih.»

«Ljubezen do domovine» je glavna oporna točka Eberta in njegovih zagovornikov. Seveda more biti to le ljubezen do kapitalistične domovine.

Buržoazno sodišče je obsodilo Rotharda na šest mesecev ječe. Pripoznalo je, da ni Ebert nikak «prekucuh», marveč da je pridno dušil stavke in priganjal delavce, da naj se pustijo nadalje klati na frontah.

Ali bodo gospodje še imeli pogum trditi, da so «socialisti»?

Kongres bolgarske kmečke mladine

V Sofiji se je vršil kongres kmečke mladine. Bila je z veliko večino sprejeta resolucija, ki poziva k enotni fronti delavske in kmečke mladine. Resolucija naglašala dalje, da čeprav ima kmečka omladinska zveza prosvetni značaj, se mora vendar udeleževati v borbi ljudstva proti vladi. Rečeno je v resoluciji:

«Ako bodo hotele krvave imperialistične države pahniti človeštvo v nove vojne, tedaj je kmečka mladina pripravljena boriti se skupno z delavsko mladino proti imperializmu in kapitalizmu.»

Tajni dogovor med balkanskimi krvniki

Ob priliki zadnjega obiska tankova v Beogradu, sta se oba krvnika dogovorila, da bo Bolgarija prepustila, v zameno skupnega sodelovanja proti Zvezi S. S. R., del Makedonije.

Komunistično omladinsko gibanje na Kitajskem

Zveza komunistične omladine na Kitajskem šteje okrog 3000 članov. Osnovna naloga organizacije je priletniti v njo najrisje mase proletarske mladine, ustanavljati športne organizacije itd. Istočasno se ustanavljajo tudi kmečke organizacije, ki združujejo revolucionarno kmečko mladino. Zveza kom. mladine izdaja dva časopisa.

Pet let obstoja Komun. omlad. Internationale (21. novembra 1919 — 21. novembra 1924)

Prve omladinske organizacije so se ustanovile v Belgiji leta 1888. in v naslednjih letih v Italiji (prve socialistične študentske skupine leta 1893.) ter v skandinavskih deželah.

Leta 1907. so se, na prvem mednarodnem kongresu v Štutgartu, vse tedaj obstoječe omladinske zveze združile v Mednarodno zvezo omladinskih organizacij. Drugi kongresi so se vršili leta 1910. v Kopenhagenu, leta 1912. v Bazeli in leta 1915. v Bernu.

Ob izbruhu vojne je bila Mednar. zveza soc. omlad. organizacij potegnjena skupaj z II. Internacionalo in vrtinec socialpatriotizma. Razbite so bile vrste Omladinske internationale. V Bernu, leta 1915., ob Veliki noči, so se zopet spojile, predvsem po zaslugi italijanskih sodrugov, ki so imeli važno ulogo v tem, da je tista konferenca uspela, kakor po zaslugi skandinavskih in švicarskih sodrugov.

Omladinske organizacije, ki so ostale revolucionarne, so se ločile od socialpatriotične Mednarodne zveze, koje tajnik je bil Robert Danneberg ter so v Bernu započele za obnovitvenim delom Omlad. Internationale, ki je tekom vojne in revolucije razvijala znatno delavnost ter uspela obdržavati, dne 21. novembra 1919. leta v Berlinu IV. konferenco Mednarodne zveze omladinskih socialdemokratskih organizacij. Konferenca se je udeležilo 23 delegatov iz štirinajstih držav ter je bilo enoglasno sklenjeno, da se Zveza prilevi v Komunistično omladinsko Internacionalo. V resnici ni mogoče govoriti tu o pravi «ustanovitvi», o stavlbi, postavljeni na nove temelje, tako kakor je bilo pri ustanovitvi III. Internationale, Med Berno in Berlinsko konferenco ni tistega globokega prepada, kakor je nastal med zadnjim predvojnim kongresom II. Internationale in prvim ustanovnim kongresom III. Internationale. Nasprotno. Bernska konferenca se lahko smatra kot temeljni kamen, ki je bil postavljen za zgradbo Kom. omlad. Internationale. In ob Veliki noči prihodnjega leta, ob desletnici Bernske konferencie, bodo mladi komunisti celega sveta še enkrat manifestirali trdno voljo, da se hočejo boriti na nož proti nevarnostim novih vojn, spominjajoč delavsko mladino na vzgled tistih, ki so se v Bernu postavili proti toku.

Ko praznujemo peto obletnico od ustanovitve naše organizacije, postavljajo kot rojstni datum Komunistične omlad. Internationale Berlinski kongres, nočemo pozabiti strašnih pet let, ki so potekala pred 21. novembrom leta 1919., tekom katerih je socialistična mladina mnogih dežel držala visoko zastavo marxizma, se borila proti socialpatriotizmu, pripravljala teren za ustanovitvi Kom. omlad. Internationale ter pisala najslavnejše stranice svoje zgodovine.

Ta leta, ki so označevala končno ločitev od Druge internationale, ta leta, ki so videla našo srdito borbo proti socialpatriotizmu, so najlepši del zgodovine Kom. omlad. Internationale. In mi ga nočemo podariti socialističnim omladincem, ki bi se tudi navsezadnje čuvali pred sprejetjem tega darila.

Na Berlinskem kongresu si je Omlad. internationale, ki je že postala komunistična, dala nov program in nov organizacijski štatur. Vprašanje nalog omladinskih organizacij je bilo zopet prinešeno na plano, oblike vzgojnega in antimilitarističnega delovanja so se obravnavale ter so bili o njih izdelani sklepi ki so čisto prerezali vsako vez s stariimi ideologijami Druge internationale. Pristop k Tretej internacionali je bil enoglasno odobren. Berlinski je bil ustanovni kongres.

Nato je prišla konferenca Biro-ja, meseca junija 1920., s kakimi tridesetimi delegati in 18 zastopanimi zvezami, ter konferenca v Jeni, meseca aprila 1921., s približno 60 delegati, zastopajočih 25 držav.

Drugi svetovni kongres, ki se je vršil meseca julija 1921. v Moskvi, je združeval zares mednarodno organizacijo. Prisotnost organizacij severne in južne Amerike, bližnjega in daljnega vzhoda je dokazala, da je Omladinska internacionala nehala biti organizacija mladine srednjeevropskih dežel ter da je postala resnična svetovna organizacija. Drugi kongres pa je moral tudi ugotoviti, da so bile k Omladinskih internacionali pristajajoče organizacije, razun ruske zveze, šibke, nekatere celo sestavljene samo iz revolucionarnega «cveta», ločene od mas ter z jako majhnim vplivom. Zato je tudi kongres izdal parolo, ki je bila prav primerna: «Ili med mase!» ki označuje eno celo dobo dela in borbe v Kom. omladinskih Internacionali.

Boj proti levičarski otroški bolezni pričena z drugim kongresom vsopredno s prodiranjem omlad. organizacij vedno bolj globoko med mlade delovne množice.

Drugi kongres je dal razumeti vsem zvezam, da se one ne smejo omejevati samo na «propagandno društvo» in na «politično predstražo proletariata.»

Tretji kongres je preveril točnost sklepov II. kongresa in rezultate primeritve teh sklepov v vsaki sekciji. On se je moral resno baviti z ofenzivno kapitala in vobče z napadi reakcije proti komunistični omladini. Res je, da so bile na III. kongresu zastopane nekatere novoustanovljene sekcije, ampak istočasno so nekatere izmed najmočnejših sekcij preživljale krizo.

V Nemčiji, je stalno slabšanje življenjskih razmer proletariata in srida ofenzivna kapitala povzročila nemški zvezji zgubo približno ene četrtine njenih članov.

V Italiji je zmaga in razvoj fašizma postavila na trdo skušnjo moči naše organizacije. Tekom meščanske gverilje ni mogla seveda zveza razvijati njene polne redne delavnosti ter je bilo število njenih članov zmanjšano za dve tretjini.

Od II. do III. kongresa je italijanska zveza pustila na bojnem terenu veliko število mrtvih, veliko število aretiranih in še večje število sodrugov ki so morali izseliti.

V Romuniji, v Jugoslaviji, na Poljskem in v Ameriki, so bile naše organizacije primorane preiti k še precej trdi fazi ilegalnega delovanja ter so vsled tega trpele.

Nadalje je III. kongres napravil še eno važno ugotovitev, ki je morala privedi do znatnih posledic v bodočem razvoju delovanja. Konstatiral je namreč, da presovna organizacije na podlagi obratnih stanic ni bila izvršena v nobeni zvezi — razun v ruski, ki se je porodila na tej podlagi — čeprav je bilo to predvideno v sklepih II. kongresa. On je namreč konstatiral, da je najboljšo sredstvo, zato da postanejo omladinske zveze masovne organizacije, da se one preosnujejo na podlagi obratnih stanic ter je tudi to točko postavil v ospredje bodočega delovanja omladinskih zvez.

Doba od III. do IV. kongresa se posebno označuje po tem, da je delavski razred prenehal z umikanjem ter pričena z energinim odporom proti napadam kapitalističnega razreda. Kom. omlad. Internacionala je živela ter se borila, naslanjajoče se na ta položaj. Ona je gledala na to, da si odpre pot k milijonom mladih delavcev in kmetov, ki so bili navdahnjeni z novim duhom borbe, zato da postane resnična masovna organizacija. Razvoj K. O. I. je v tej periodi v stalnem porastu. V tej periodi je K. O. I. uspela zlomiti vpliv Soc. omlad. Internationale, ki se je v periodi od II. do III. kongresa okrepila ter ji prizadala znatne izgube.

Poglavitve zveze so postavile v praks resolucije III. kongresa.

Resolucija ki se tiče prenosne podlage organizacije, ki se šteje kot najvažnejša, je bila postavljena v prakso po mnogih razpravljanih in ugovorih, ki so jih stavile razne zveze. Število članov K. O. I. je naraslo, v vseh poglavitnih zvezah. Porast je bil posebo velik v Rusiji, Nemčiji, Franciji, Čehoslovaški, Angliji, Ameriki, Norvegiji in v zadnjih časih v Italiji, kjer je zveza postala zelo delavna in se bori za 10.000 članov, medtem ko jih ni imela pričetkom tega leta niti polovico tega števila.

Porast našega vpliva nas je prisilil, da se postavimo tudi na teren novih vprašanj. Naprimer, kar se tiče strokovnega vprašanja, so se propagandne metode, omejene samo na besedo in tisk izkazale kot nezadostne in mnogo zvez je spoznalo, da morejo zastopati na konkretn način interese delovne mladine v boju in v vsakdahem delovanju v sindakatih. Francoska, in v zadnjem času tudi italijanska zveza, ste napravili posebno koristno delo na tem terenu.

Od III. do IV. kongresa je antimilitaristično delovanje igralo posebno važno vlogo. Kom. omlad. Internacionala je privkral prežla od splošne propagande proti militarizmu med delavsko in kmečko mladino k pravemu, dobro organiziranemu antimilitarističnemu delovanju, in tudi trajnemu, med rekruti in v vojski. Delovanje, ki ga je razvila K. O. I. v Poruhrju, mora navdati s posebnim ponosom mlade komuniste celega sveta.

Nadalje so se v tej dobi poglavitnejše zveze naučile delovati ilegalno. Nemčija in Italija nam dajajo za to dobre vzgleda. Nemčija je v ilegalni dobi po oktoberskem porazu in kljub

Glasovi z dežele

Podgora

Je-li mogoče ali ni, svetovni mednarodni buržuaziji ustaviti prodorajoči val proletariata, na potu revolucionarnega procesa?

Na to vprašanje je mogoče odgovoriti edinele z odločnim ne!

Pišem ta članek ravno v času ko kapitalistično meščansko časopisje vpije in kriči na vse grlo. Cel kulturni in napredni svet je proti predstoječi boljševiški nevarnosti. Vse konferen-

ce najreakcionarnejših krvočelovnikov delovnega ljudstva so zaman. Ni mogoče uničiti komunizma. Kapitalistično enotna fronta utrjuje se bolj utrdbe revolucionarnega proletariata, boljševiške misli so zajete tudi tista plemena ki se jih je kapital posluževal kot femno in sužno orodje. Kolonialna plemena se obračajo proti rdečemu vzhodu. Krvoseji niso uničili komunizma pred šestdesetimi leti in absurdno je njih početje danes, ko je ruski mu-
žik in delavec pokazal vsemu delovnemu ljudstvu pot po kateri se doseže končno odrešitev sužnih in zatiranih narodov.

Kot dokaz neupogljive bojne volje proletariata se čutim dolžnega in pooblaščenega, da navedem sledeči vzajemni in solidarni slučaj naših delavcev ob priliki božičnih praznikov. Po iniciativi pr. sodrugov, premišljajoč obupno stanje naših političnih jetnikov, so sodrugi darovali L. 90 in 20 c. v več skupinah, skupina prepevajoci delavsko internacionalo L. 10, skupaj L. 100 20 c. — Proletarci, posnemajte!

Dajem na znanje vsem darovalcem da sem omenjeni znesek izročil goriskemu p. m. r. p.

član G. p. m. r. p.

Trnova pri Gorici

Zgodovina nam pripoveduje, da so naši dedje v srednjem veku bili pravi tlačani. Poleg vseh drugih težkih del, ki so jih snorali opravljali na graščinskih posestvih, so morali grajski gospodi, ko je šla na lov, kot lovski psi, priganjati divjačino, ker je bila grajska sodrga prelena, da bi si sama poiskala zverinco. Nešteto krat so se ti siromaki skušali rešiti se tega trpljenja ali si vsaj olajšati pretežka bremena. Včasih so poskušali z lepimi prošnjami pri »dobrih« vladarjih, včasih pa tudi s silo v direktnih uporih. Boj za odpravo tlake in desetine je v večini evropskih držav zaključila velika evropska revolucija leta 1848 navidezno v prilog tlačanom. Navidezno pravimo, ker se je v resnici premenila le oblika in ime tlačanstva, v svojem bistvu pa je ostala neotolknjena. Podrle so se stare graščine, sezidale pa so se lepe sodniške, davčne i. dr. palače. V le se je preselila grajska mrhovina in tako imamo mesto grajskih valpetov »pravičine« sodnike, darcarje itd. Kmet je dobil »svojo« zemljo in postal »svobodni« gospodar. Svobodno mora s svojimi sinovi in težkimi davki vzdrževati ogromno vojsko na eni — in veliko armado izsesalcev raznik profesij, ki za vse gotovo nobeden človek ne ve imena — na drugi strani. Graščake je zamenjala birokracija, ki ni nič manj objestna in kruta.

V dokaz le en primer iz našega »raja«. Tu sem je od nekod prišel človek, ki ga je gozdna uprava postavila za oskrbnika. Menda si ga bolj po volji ni mogla izbrati. Prvo, ko je prišel, je pričel zniževati že itak pre nizke plače delavcev, ki so zaposleni pri gozdnih delih. Pošten delavec, ki delajo po 10 - 12 in več ur (po letu na dan, zaslužijo po 12 do 14 lir. Le izdajice so včasih nekoliko bolj plačani. Zalibog, imamo tudi teh nekaj, ki največkrat nevede izdajajo svoje tovariše. Prav tako slabo so plačani tudi vodniki, dasi se težko dobi večjega tripa kot so naši vodniki. Prodaja lesa se vrši prav po botgarsko. Nobene tarife se ne drži. Enim se prodaja po eni ceni, drugim zopet po drugačni, kot se »blagorodnemu« gospodu vidi. To seveda ne velja za petične; v vojni in pri aprovizaciji obogatele verižnike, marveč le za uboge delavce, ki so pričeli — da se izognejo brezposelnosti in tej sledeči bedi — voziti drva v mesto.

Lokvarske kmete in bajtarje, ki imajo že od pamtveka v gozdu pravico do pašne goveje živine, pobiranja drv in strelje, se prav nesramno pritiska. Pašnja je po najboljših oddelkih zabranjena. Glede drv pa je slabše kot v brezgozdnih krajih. Prestopke se kaznuje naravnost po oduhu. Na gorški podprefekturi fungira kot eksponent gozdne uprave, gozdni svebnik ing. F a z a n, ki razume samo eno besedo: »Plačaj«, kriv ali ne kriv to ga ne briga. Zagovora ne sliši. Pred kratkim je neka žena prinesla iz gozda breme drv. Kljub temu, da ima pravico do pobiranja drv, je bila zatožena. In »dobri« Fazan jej je naložil 15 (beri petnaest) lir kazni, poleg tega, da je morala napraviti 20 kilometrov dolgo pot do Gorice.

Sama birokracija pa si sebi na račun gozda vsega privošč. Oskrbniku se je kupilo mezza in kolesej za osebno uporabo, dalje uporablja poleg enega dinarja še cestarja za njegova domača dela na isti račun. Ob nedeljah ko se pelje njegovo veličanstvo s svojim spremstvom na lov, prisili vse cestarje, ki imajo nedelje proste roke, da mu priganjajo divjačino. Kdo bo trdil,

da pri nas ni srednjega veka več, če se ljudi prisili da lajajo kakor psi na divjačino po gozdvih in gmajnah v zabavo objestni gospodi.

Take in enake reči uganja z delavskimi in kmetjskimi žulji plačana meščanska sodrga — tu enako kakor povsod drugod. Delavci in kmetje, ki komaj sopejo pod težo davčnih bremen in vidi za kakšne svrhe se uporabljajo davki, prihajajo do pravega spoznanja in prepričanja, da je od njih samih oljvino, koliko časa bodo še trpeli.

Pri tej priliki še eno opazko. Vsi delavski in kmetjski prijatelji od protikapitalističnega »Malega lista«, velenkščanske »Gor. Straže«, do pobožnega župnika, župana, organista itd., ki imajo polna usta ljubezni do siromakov, molče kot grob o tem nečloveškem in profikrščanskem postopanju kapitalističnih hlapcev: Zakaj? Zato, ker so za mrvice ugodnosti sami hlapci veburžuazije, ker so individualistične kapitalistične, protiljudske duše.

Delavci in kmetje, tisočkrat prevarani in oseprijeti od te svojati, se otrešajo njihovega vpliva in stopajo samostojno na plan, da v danem trenutku zakličejo z gromkim glasom: »Zadosti je tega! Proč od nas vi hinavski krvoseji, zastupljajoci človeške družbe, lažnjivci, ki trdite, da je bog ustvaril uboge in bogate, da bi s tem opravičili zločinstva, ki jih vršite na človeštvu. To se mora zgoditi! To se bo zgodilo!

Komunistični simpatizanti.

Renče

Že več časa gojimo misel, da bi napisali v naš list članek o potrebi gospodarskih, strokovnih in kulturnih predavanj. Kot nalašč so naši »treznomsleci« pri zadnjih občinskih volitvah to aktualno vprašanje načeli. Načeli pa je niso morda v kaki gospodarski reviji ali v poštenem časopisu pač pa v volilnem proglasu. Načeli je bilo treba v svrhu volilne agitacije! Predavanja, tečaji, to je za naše Renče nekaj tujega, smo rekli v zadnjem dopisu iz naše občine. Tuje namreč, ker do leta 1925. se ni še nobeno javno, nezavisno predavanje vršilo. Delo inteligence je, oziroma bi moralo biti,

da narod duševno dvigne. Po vseh vaseh naše skromne domačije imamo inteligente, kateri se povsem ne strinjajo z nazori ljudstva. Toda takih zagriženih šovinistov, kot jih nahajamo pri nas pa jih gotovo ne dobite! Ljubše jim je, da se narod pogreza v tmino neznanja, kot da bi odnehali od svoje trmoglavnosti in spoznali tok zgodovine. Semterjja večkrat čitamo v časopisu kako se prirejajo zadružni tečaji in znanstvena predavanja. Renče pa, tiste Renče, katere bi morale biti na čelu — toliko po številu prebivalstva, kolikor po količini in kakovosti inteligence — vseh sosednjih občin, te Renče so v tem oziru zadnje. Ni čuda če se udomačuje rek: V Renčah ni bilo še nikdar nič in tudi ne bo! Tudi mi smo menja, da ne bo, dokler se ne razmahnejo tajne sile nove generacije! Treba je metle in začeti pometati in čistiti od kraja! Ker pa je že gospoda namignala na vobče koristna predavanja, izpregovorimo o tem par besed. Večina naših občinarjev je po poklicu zidarjev; le ti so prisiljeni, če hočejo preživeti sebe in svojo družino za zaslužkom, v tujino, s trebutom za kruhom.

Čez leto ostanejo doma le žene, stari in oltrci. Kravvo zasluženi in na uslihi pristradani prihranke pa roma v domače »skromne in pošene« trgovine. Če vanj je pa narod pri srcu začnele s predavanji o zadružništvu. Vse trgovine, vse gostilne v konsoreij konsumentov! Začnele s predavanji o zidarški tehniki, precejaje tečaje za brezprane in zapuščenec zidarske vajence! Pereče vprašanje vsled spremembe državnih mej postaja vprašanje vinarstva. Pošljete nam strokovnjake, da ljudstvu poveljo in razložajo način kako dvigniti vinorejo, da bo lahko konkuriralo vsaj na našem trgu naše vino! Kolikor jezikov znaš, za toliko mož velja! Pravi pregovor. Zato prireajte tudi jezikovne tečaje! Do so zimski večeri in lahko bi jih izrabili.

Tako, takih in enakih vprašanj bi lahko naštevati dalje, da o društvenem delovanju nič ne govorimo. Realno ne obstoja nobeno društvo; opustošeno je glazbeno in dramski polje. In tega je kriv naš prenapeti nacionalizem. Širokoustna gospoda, kaj ste napravili na tem, v današnjem dopisu razkazanem polju?

Po napredku hrepeneče ljudstvo.

Komunističen manifest

Komunističen manifest je najstarejši dokument, ki nam podaja v točni, poljudni obliki obče osnove in težnje delavskega proletarskega gibanja; on tvori podlago Komunistične stranke, ki se najodločneje bori za ustanovitev delavske proletarske družbe.

Vsak komunist mora poznati komunističen manifest bolje, kakor pozna pravoveren kristjan očenaš.

Vendar! Če pravimo, da je pisan komunističen manifest v poljudni obliki, ni se s tem rečeno, da je tako lahkonoto razumljiv kakor kako prazno besedičenje. Ne! Čitanje komunističnega manifesta zahteva proučevanja in razmišljanja.

Njegova snov obsega na kratko opis dosežanj družb (staroveške-suženjske, srednjeveške-fevdalne, današnje-kapitalistične) a podaja obenem tudi načrt nove proletarske družbe; v tem oziru je nekako proroški.

Seveda marxistično »proroštvo« ni nikako idejno sanjarstvo kakega proroka, temveč ono je, rekli bi, matematično opredeljen sklep, ki ga znanstveni izvaja iz določenih materialnih predpogojev. Kar je v komunističnem manifestu tudi še posebno važno, to je ravno takozvana historično-materialistična metoda, s kjo Marx analizira (natanko določa) razpadlo (staro in srednjeveško), obstoječo (buržuazno-kapitalistično) in bodočo (proletarsko-komunistično) človeško družbo.

Kaj pomeni historično-materialistična metoda, oziroma historični materializem? To je znanstven dokaz, ki uči, da sloni vsaka družba na materialni (snovni) podlagi in da se s spremembo te materialne podlage tudi družba spreminja. Naše ideje, morala, filozofija, pravd, družina, narodnost itd. niso drugače kakor odsev materialnih okoliščin, v katerih živimo; najčin pridobivanja kruha (v širšem pomenu) igra odločujočo vlogo. Proti tej metodi vslanjajo vsi buržuazni duhobori. Ampak ravno ta materialistična metoda, ki jo lahko z vsemi čuti našega organizma proverjamo, daje Marxu ono matematično (računsko) ločnost s katero napoveduje razpad buržuazne kapitalistične družbe in nastop nove proletarske komunistične družbe.

Historično-materialistična metoda in načrt nove proletarske komunistične družbe, to ste osnovni, bistveni točki »Komunističnega manifesta.« To je treba reči s posebnim poudarkom, ker vemo iz skušnje, da je mnogo sodrugov in nesodrugov, ki so prečitali komunističen manifest, kakor kak časopisni članek o dnevnih dogodkih, ne da bi si niti od daleč usvojili ti dve osnovni stvari. Kdor ne pozna in prizna historično-materialistične metode, oziroma historičnega materializma in osnovnih črt bodoče komunistične družbe, ta ni komunist.

Komunističen manifest v slovenski

izdaji vsebuje: predgovor, manifest sam, epilog (zagovor) »Na pol« in slovar tujih besed. V predgovoru je označena zgodovina postanka in nadaljnja usoda manifesta. Manifest sam je razdeljen v štiri poglavja in sicer I. Meščan in proletarec; II. Proletarci in komunisti; III. Socialistična in komunistična literatura in IV. Razmerje komunistov do opozicijskih strank.

Najvažnejši ste prvi dve poglavji: I. Meščan in proletarec in II. Proletarci in komunisti. V prvem poglavju nam podaja Marx kratek pregled obstoja in razvoja človeške družbe do sedanje buržuazne kapitalistične dobe. Ta družba kaže razredna nasprotja: na eni strani izkoriščevalci, na drugi strani izkoriščane množice delovnega ljudstva. A kar je v tem poglavju za komuniste posebno važnosti je: historično-materialistična metoda. Marx nam tu razodeva, kako sloni vsaka družba na materialni gospodarski podlagi in kako se s preobrazbo gospodarskih proizvodjalnih razmer tudi človeška družba preobrača, spreminja. Posebno jasno nam opisuje na podlagi manufacture in fabrike razvoj in rast gospodarske moči buržuazije in dobi fevdalizma. To se konča s politično zmago buržuazije nad fevdalno gospodo: grofi, knezi, baroni itd. Ampak buržuazija si je ustvarila s svojo gospodarsko organizacijo neizprosnega sovražnika: fabričen proletariat, ki mora, če hoče »človeško« živeti, strmoglaviti svojega izkoriščevalca, buržuazijo in ustanoviti novo, komunistično družbo, brez razrednih nasprotij, na podlagi osvobojenja dela.

V poglavju »Proletarci in komunisti« pa nahajamo osnovne črte komunistične družbe. V to svrhu je potrebna najprej »razredna organizacija proletariata, poraz meščanskega gospodarstva, izvojevanje politične moči po proletariatu.« Potem se mora nujno opraviti lastninsko pravo, potem katerega si meščanska družba osvaja proizvodjalna sredstva in pridelke in ustvarja za proletariat mezdno delo, »ob katerem delavec le živi, da množi kapital, in le tako živi, kakor ugaja interesom vladajočega razreda.« »Samostojne« meščanske proizvodjalne razmere se polagoma preobrazijo v zadružno proizvodjanje združenih individuev (posameznikov). Obrtne stroke se organizirajo po sistemu fabrik, poljedelstvo po sistemu zemljiških komun, ki izmenjajo pridelke in delo direktno med seboj brez buržuaznega mešetarjenja. »Spojitev poljedelskih in industrijskih obratov; odstranitev nasprotij med mestom in deželo« je eden temeljnih pogojev komunistične družbe, ki ga narokujejo gospodarski, zdravstveni in socialni oziri.

Socialno delo zahteva odpravo delavskih kategorij in predpravic. Narodnostne posebnosti in razločki narodov vedno bolj izginejo vsled enoličnosti industrijskega proizvodjanja in njemu odgovarjajočih življenjskih razmer in proletariata preide v internacionalno, kol v posebno, novo tvorbo.

»Združitev vzgoje z gmetno produkcijo« zrevolucionira do temeljev naš »lavoro del pensiero« in »lavoro del braccio«. Proletariat, kot zastopnik materialnega dela, mora »spraviti vse kategorije meščanske družbe h materialnemu delu, če hoče biti sam resnično deležen »duševnega dela.«

Vsporedno z gmetno produkcijo se spremenijo tudi duševna produkcija: verstvo, morala, filozofija, politika, pravo itd.; »Komunistična revolucija gomele v svojem razvoju najradikalnejše tudi z izročeni idejami.« S preobrazbo proizvodjalnih razmer se preobrazijo tudi družinski odnošaji itd.

Tretje in četrto poglavje je bolj zgodovinskega pomena. V tretjem je očrtano stališče marxističnega komunizma napram raznim socialističnim in komunističnim strujam, ki so obstojale do in tudi še po objavi »Komunističnega manifesta.« Mi s tem lažje opredelimo naše komunistično stališče napram sodobnim »socialističnim in komunističnim strujam.«

V četrtem poglavju pa je očrtano stališče komunistov napram raznim političnim strankam v političnih bojih za časa objave »komunističnega manifesta.« Ti dve poglavji sta bolj zgodovinskega pomena.

S tem smo podali glaven obris »Komunističnega manifesta«. Opozarjamo sodruge, posebno mlade, da ga resno prouče, kajti v njem dobijo več, kakor v ducatih drugih brošur. Le kdor pozna Komunističen manifest lahko vrši stvarno komunistično propagando med izkoriščanim delovnim ljudstvom.

»Naj trepetejejo vladajoči razredi pred komunistično revolucijo. Proletarci izgube v njej le svoje verige, pridobe pa si z njo sveti.«

Proletarci vseh dežel, združite se!

»Naj trepetejejo vladajoči razredi pred komunistično revolucijo. Proletarci izgube v njej le svoje verige, pridobe pa si z njo sveti.«

Proletarci vseh dežel, združite se!

Proletarci vseh dežel, združite se!

Proletarci vseh dežel, združite se!

Proletarci vseh dežel, združite se!

Proletarci vseh dežel, združite se!

Proletarci vseh dežel, združite se!

Proletarci vseh dežel, združite se!

Proletarci vseh dežel, združite se!

Proletarci vseh dežel, združite se!

Proletarci vseh dežel, združite se!

Proletarci vseh dežel, združite se!

Proletarci vseh dežel, združite se!

Proletarci vseh dežel, združite se!

Proletarci vseh dežel, združite se!

Proletarci vseh dežel, združite se!

Proletarci vseh dežel, združite se!

Proletarci vseh dežel, združite se!

Proletarci vseh dežel, združite se!

Proletarci vseh dežel, združite se!

Proletarci vseh dežel, združite se!

Proletarci vseh dežel, združite se!

Proletarci vseh dežel, združite se!

Proletarci vseh dežel, združite se!

Proletarci vseh dežel, združite se!

Proletarci vseh dežel, združite se!

Proletarci vseh dežel, združite se!

Proletarci vseh dežel, združite se!

Proletarci vseh dežel, združite se!

Proletarci vseh dežel, združite se!

Proletarci vseh dežel, združite se!

Proletarci vseh dežel, združite se!

Proletarci vseh dežel, združite se!

Proletarci vseh dežel, združite se!

Proletarci vseh dežel, združite se!

Proletarci vseh dežel, združite se!

Proletarci vseh dežel, združite se!

preganjanja s strani buržuazije, zgubila samo od 30 do 40 odstotkov svojih članov. Gotovo je to število precej znatno ampak na drugi strani ga je treba staviti v zvezo s hudim dobljenim udarcem in s splošnim političnim položajem Nemčije, v tistem času. Se boljše se je naučila delovati ilegalno pod jarmom fašizma, naša italijanska zveza, koje število članov je naraslo daleč čez število, ki ga je imela za časa fašističnega državnega prevrata. Ona je umela povišati število svojih članov pod železno pestjo reakcije.

Politično, je bilo stališče K. O. I. v teh petih letih na splošno zelo dobro. V vseh deželah se je borila proti oportunizmu. V zadnji diskusiji, v ruski kom. stranki se je postavila na stran osrednjega odbora in opozicija se ni mogla uveljaviti v nobeni omladinski organizaciji. Ravnotako je tekom dogodkov v Nemčiji osrednji odbor zavzel jasno stališče nasproti nemški desnici in njenim nevarnim nazorom o enotni fronti in o delavski vladi.

G. Berti.

Zastopniki angleškega delavstva o sovj. Rusiji

(Malce odgovora na »Pismo iz Sibirije« priobčeno v »Novicah« prošlega tedna).

Sledeče poročilo je dal Tillet na povratku iz Rusije, kamor je bil poslan od angleške Trade Union (Delavske zveze) s še nekaterimi tovariši, da se na licu mesta prepričajo o položaju delovnih množic v današnji Rusiji

Vsi delegatje so se tudi dejansko prepričali, kako debele laži širi meščanski tisk po celem svetu, da bi omajal veliko simpatijo, ki ga ima svetovni proletariat do sovjetske Rusije.

Ben Tillet je med drugim dejal:

»Na svojem potovanju smo obiskali celo vrsto velikih industrijskih središč, kot Donecki bazen, Baku, Georgijo itd. Spoznali smo položaj industrije in delavstva in življenje delavcev. Videli smo pridobitve sovjetske oblasti na polju družabnega in kulturnega življenja delavcev.

Lahko rečem, da je dovedel do popolnega uspeha poskus, ki ga je napravil ruski proletariat. Pridobitve sovjetske oblasti v tem sorazmerno kratkem času njenega obstoja so preseleljive — često spominjajo na čudeže. Vzoren red, zavestna disciplina, sistematično organiziranje industrije, to je vse največjega obdovanja vredno.

Socialno zavarovanje delavcev v tovarnah, skrb za matere, otroke, javne kuhinje in obednice — to so kolosalne pridobitve sovjetske oblasti.

Opazovali smo aktivno udeležbo delavcev v sovjetskih in drugih napravah mest in pokrajine. Globoko sem prepričan, da stoji pred novim sistemom velika in sijajna bodočnost, že bodo ruski delavci se dalje sodelovali s tako pozrtvalnostjo in vztrajnostjo.

Čudežno se nam zdi, da je sovjetska republika mogla združiti skoro 200 razlikih narodnosti s 150 različnimi jeziki in dialekti v trdno zvezo. Uničenje analfabetstva (nepismenosti) je pomenljiva zmaga. Pod carističnim režimom se ne bi uničilo analfabetstva v dveh stoletjih.

V splošnem smo videli sovjetsko Rusijo tako, kot je. Vse se nam je pokazalo odkrito in iskreno, z vsemi dobrimi in slabimi stranmi.

Politični položaj sovjetske unije, njena diplomacija in kontrolne naprave — vse je mnogo boljše, nego smo si mogli predstavljati v naši deželi (Angliji), kjer zanikava kapitalistični tisk vsa dejstva.

Naša naloga je sedaj, da seznanimo angleške strokovne organizacije z vsem, kar smo videli v sovjetski Rusiji, in da tako dovedemo do združive angleške delavskega razreda z ruskim. Prepričani smo, da se nam bo to posrečilo.

Tako govori Ben Tillet, ki ni boljševik, temveč funkcinar angleških strokovnih organizacij, ki pripadajo Amsterdamu in ki sedaj zahtevajo, da Amsterdam prenehajo s svojo razkolniško politiko v delavskih strokovnih organizacijah ali pa da se umaknejo.

To je zopet močno klofuta vsem, ki bližjo sovjetsko Rusijo, cepijo delavsko gibanje, vodijo delavstvo za nos in s tem ovirajo osvobodilni boj proletariata.

To je močna klofuta, ki jo je dal angleški proletariat angleški buržuaziji, ki snuje blok proti sovjetski Rusiji in siri v svet vesti o raznih uporih v Rusiji.

Rdeča armada pozdravlja italijanski proletariat

Sedemindvajseta divizija rdeče armade nosi ime italijanskega proletariata.

Ob priliki šeste obletnice njene ustanovitve, so vojaki ki ji pripadajo glasovali sledečo resolucijo:

»Ko praznuje 27. divizija v Omsku, ki nosi ime italijanskega proletariata, svojo šesto obletnico, pošilja srčni pozdrav delavsko-kmetškemu italijanskemu proletariatu in njegovim Komunistični stranki.

Kljub težavnemu položaju, se je divizija borila zmagovito skozi štiri leta, za stvar delavcev in kmetov v Sovjetski Rusiji, boreč se tako tudi za stvar delavcev in kmetov celega sveta.

Mednarodna desnica ni naša terena v Kom. omlad, Internacionali. Ne v Nemčiji, ne v Franciji, ne na Poljskem, kjer se je mladina energično bojevala proti vsaki zabliodi, niti ne v Čehoslovaški, kjer je omladina najmočnejši steber leninizma.

Ko je K. O. I. sledila Leninovim direktivam, se je tudi borila proti levičarskim zablodam, posebno pa v italijanski zvezi. Na političnem terenu je vedno ostala zvesta Leninovi oporoki, bojujoče se proti vsem oblikam oportunizma. Umevno, so bile v delovanju K. O. I. tudi pomanjkljivosti. Četrti kongres je pokazal nanje in bo torej naloga K. O. I., da zboljša njeno delovanje. V splošnem, se je v teh petih letih, in v najtežavnem položaju napravil velik korak naprej.

Peta obletnica K. O. I. lahko pozdravlja svetovno organizacijo ki šteje en milijon pristavev, ki tvorijo dragoceno armado revolucije.

Ruska buržuazija je premagana in poskusi inozemske buržuazije, da bi udušila vlado delavcev in kmetov, se niso posrečili.

Toliko naša, kolikor inozemska buržuazija pa nejuje še vedno željo, da bi udušila vlado delavcev in kmetov in da bi popolnoma usužnila proletariat vseh dežel. Povsod je buržuazija prešla k aktivni ofenzivi proti delavskemu razredu in v prvi vrsti proti njegovi predstraži, Komunistični stranki. Mi to dobro znamo in zadnje dve leti smo se pripravljali na boj proti tem nameram buržuazije. Mi vam svečano povemo, da nismo le pripravljani odbiti napad, ampak tudi preiti k ofenzivi.

Italijanski proletariat in K. S. I. sta dala svoje ime naši diviziji, ravnotako kakor so drugie stranke dale svoje ime drugim formacijam rdeče armade. To nas navdaja s prepričanjem, da v tem boju proti buržuaziji nismo osamljeni, ampak da stoji za nami delavski razred celega sveta, ter da bo v kratkem v Turinju zopet plapolala rdeča zastava.

Zivelo zavezništvo delavskega razreda celega sveta!

Zivela III. Internacionala! Proč z mednarodnim fašizmom!

Zivela svetovna revolucija!

Predsedstvo 27. divizije.

Mednarodni kmečki svet Proti belemu terorju

Kmečkim delavcem celega sveta

Val divjega preganjanja je prišel butati proti kmetom, ki jetičjo pod silnim pritiskom, ne samo v Evropi, temveč tudi v drugih delih sveta.

Veleposestniki in kapitalisti trajajo pred svoja sodišča najboljše elemente kmečkega razreda, ki so krivi edinele, da so se upali povzdigniti svoj glas proti tistim ki so jim ugrabili zemljo.

Na stotine in tisoče je žen, mater in otrok postreljenih, povešenih in zaprtih kmetov, ki ostajajo brez podpore in brez sredstev da bi se zamogli preživljati.

Večina poslancev in voditeljev takozvanih »kmečkih« strank misli samo na osebni dobrobit, molči in ne napravil ničesar kar bi zamoglo olajšati trpljenje preganjanih in njihovih družin, ali pa pomagajo tlačiteljem in ruznikom kmečkih delavcev. To se dogaja v Rumuniji, na Poljskem, v Čehoslovaški in v drugih deželah.

Bratje in sestre, kmetje in kmetice! Ne verujte hinavskim frazam hlapcev buržuazije in veleposestnikov, ne verujte članom II. Internacionale, ne verujte tistim ki vam govortjo o pacifizizmu in splošnem miru. Ne verujte duhovščini ki brani interese kapitalistov.